

Arrest

nr. 309 076 van 27 juni 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Jonathan WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 13 juni 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt door de politie aangehouden naar aanleiding van een controle inzake illegale economie op een salon te Dilbeek op 13 juni 2024.

1.2. Er wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van de zone Dilbeek op 13.06.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:

(...)

Alias:

(...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Betrokkene bezit geen beroepskaart. (Een PV wordt opgesteld door de RVA)

Betrokkene verklaart familie in België te hebben: Hij verklaart dat hij twee broers heeft die legaal in België verblijven. Tijdens een intakeverslag ICAM op 04.1.2024 verklaarde hij ook al bij een broer te verblijven. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Het begrip ‘gezinsleven’ in artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben die hem belemmeren om terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds mei 2015 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat hij na 01.10.2020 naar België is gekomen. Op 01.10.2020 heeft hij een verzoek tot internationale bescherming ingediend in Duitsland. Betrokkene moest in het kader van dit verzoek overgedragen worden aan België, waar hij eerder al verschillende verzoeken om internationale bescherming had ingediend, maar hij heeft ervoor gekozen Duitsland zelfstandig te verlaten en ook geen nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij sindsdien zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: alias: A.-H., J.S.D., geboren op XX.XX.XXXX, Irak.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en

levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene bezit geen beroepskaart. (Een PV wordt opgesteld door de RVA)

Betrokkene werd op 04.01.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer. Op 25.01.2024 werd daarom besloten het terugkeertraject met betrokkene te beëindigen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 28.12.2023. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft tussen 2015 en 2019 in België zes verzoeken tot internationale bescherming ingediend die allemaal aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft tussen 2015 en 2019 in België zes verzoeken tot internationale bescherming ingediend die allemaal aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Op 01.10.2020 heeft hij ook weer een verzoek tot internationale bescherming ingediend in Duitsland. België was bereid betrokkene over te nemen van Duitsland in het kader van de Dublinprocedure maar uit het administratieve dossier blijkt dat de overdracht voorzien op 22.04.2021 niet heeft kunnen plaatsvinden omdat betrokkene verdwenen was. Uit zijn dossier blijkt dat hij zelfstandig naar België is gekomen en hier verder geen nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds mei 2015 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat hij na 01.10.2020 naar België is gekomen. Op 01.10.2020 heeft hij een verzoek tot internationale bescherming ingediend in Duitsland. Betrokkene moest in het kader van dit verzoek overgedragen worden aan België, waar hij eerder al verschillende verzoeken om internationale bescherming had ingediend, maar hij heeft ervoor gekozen Duitsland zelfstandig te verlaten en ook geen nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij sindsdien zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: alias: A.-H., J.S.D., geboren op XX.XX.XXXX, Irak.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene bezit geen beroepskaart. (Een PV wordt opgesteld door de RVA)

Betrokkene werd op 04.01.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer. Op 25.01.2024 werd daarom besloten het terugkeertraject met betrokkene te beëindigen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 28.12.2023.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft tussen 2015 en 2019 in België zes verzoeken tot internationale bescherming ingediend die allemaal aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft tussen 2015 en 2019 in België zes verzoeken tot internationale bescherming ingediend die allemaal aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Op 01.10.2020 heeft hij ook weer een verzoek tot internationale bescherming ingediend in Duitsland. België was bereid betrokkene over te nemen van Duitsland in het kader van de Dublinprocedure maar uit het administratieve dossier blijkt dat de overdracht voorzien op 22.04.2021 niet heeft kunnen plaatsvinden omdat betrokkene verdwenen was. Uit zijn dossier blijkt dat hij zelfstandig naar België is gekomen en hier verder geen nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan keren naar Irak omdat hij daar bedreigd wordt.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Irak ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

De aangehaalde elementen werden bovendien reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 11.10.2019. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het verzoek werd bij beslissing van 15.01.2020 als niet-ontvankelijk verklaard.

Betrokkene verklaart dat hij last heeft van migraine.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds mei 2015 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat hij na 01.10.2020 naar België is gekomen. Op 01.10.2020 heeft hij een verzoek tot internationale bescherming ingediend in Duitsland. Betrokkene moest in het kader van dit verzoek overgedragen worden aan België, waar hij eerder al verschillende verzoeken om internationale bescherming had ingediend, maar hij heeft ervoor gekozen Duitsland zelfstandig te verlaten en ook geen nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij sindsdien zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: alias: A.-H., J.S.D., geboren op XX.XX.XXXX, Irak.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene bezit geen beroepskaart. (Een PV wordt opgesteld door de RVA)

Betrokkene werd op 04.01.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer. Op 25.01.2024 werd daarom besloten het terugkeertraject met betrokkene te beëindigen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 28.12.2023.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft tussen 2015 en 2019 in België zes verzoeken tot internationale bescherming ingediend die allemaal aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft tussen 2015 en 2019 in België zes verzoeken tot internationale bescherming ingediend die allemaal aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Op 01.10.2020 heeft hij ook weer een verzoek tot internationale bescherming ingediend in Duitsland. België was bereid betrokkene over te nemen van Duitsland in het kader van de Dublinprocedure maar uit het administratieve dossier blijkt dat de overdracht voorzien op 22.04.2021 niet heeft kunnen plaatsvinden omdat betrokkene verdwenen was. Uit zijn dossier blijkt dat hij zelfstandig naar België is gekomen en hier verder geen nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem/haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In een e-mail aan de Raad van 25 juni 2024 communiceert de verwerende partij dat zij meent dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid binnen een termijn van vijf dagen moest worden ingediend, gelet op de aanwezigheid in het administratief dossier van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij meent dan ook dat de vordering laattijdig is en zal om deze reden niet aanwezig zijn op terechtzitting

Vooreerst merkt de Raad op dat een e-mail van de verwerende partij geen procedurestuk is zoals voorzien in de vreemdelingenwet en het procedurereglement. De e-mail moet dan ook uit de debatten worden geweerd. Daarnaast merkt de Raad op dat artikel 39/59, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij niet verschijnt, zij wordt geacht in te stemmen met het beroep.

Op de zitting werd de kwestie van de tijdigheid van de vordering voorgelegd aan de verzoekende partij. Zij wijst er op dat uit de stukken bij het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker op 22 maart 2024 in Spanje een aanvraag van een verblijfskaart heeft ingediend. Hieruit blijkt dat verzoeker reeds gevolg heeft gegeven aan het laatste bevel om het grondgebied te verlaten van 28 december 2023.

De Raad treedt bij dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker inderdaad gevolg lijkt te hebben gegeven aan het laatste bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien verzoeker sindsdien het grondgebied verlaten heeft, werden alle voorgaande bevel uitgevoerd en zijn ze niet meer in het rechtsverkeer aanwezig. Mede gelet op de afwezigheid van de verwerende partij, kan de verzoeker worden gevolgd. Aldus bedroeg de beroepstermijn tien dagen en wed het beroep tijdig ingediend.

Ook bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“7.3.2.1. Eerste en enig Middel

De verzoekende partij voert als eerste en enig middel een schending van artikelen 3 en 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikel 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 22 van de Grondwet, - de materiële motiveringsplicht — Art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet - art. 2 en 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene motiveringsplicht, manifeste beoordelingsfout, schending van art. 7, alinea 1, 1° en 3° en art. 74/11, 74/13, 74/14 §3, 1° en 3° Vreemdelingenwet, artikel 110 quaterdecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, artikel 7 van de terugkeer-richtlijn, het beginsel van hoor en wederhoor (het hoorrecht) en artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

7.3.2.2. 1ste Onderdeel

31. Redelijkerwijs kan niet worden betwist dat de juistheid van de motivering van het genomen beslissing een essentieel element van de wettigheid ervan vormt.

32. Artikel 3 van bovengenoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat :

“De vereiste motivering bestaat uit de vermelding in de akte van de juridische en feitelijke overwegingen waarop de beslissing is gebaseerd. Het moet voldoende zijn”.

33. Onder adequate motivering wordt verstaan elke motivering die een redelijke basis vormt voor het betrokken beslissing⁵. Om adequaat te zijn, moet de motivering van de beslissing voldoende, duidelijk, nauwkeurig en concreet zijn⁶. De omvang van de motivering moet in verhouding staan tot het belang van de beslissing ⁷.

34. Volgens vaste rechtspraak “houdt de verplichting van de autoriteit om een formele motivering te geven weliswaar geenszins een gedetailleerde weerlegging in van alle door verzoeker aangevoerde argumenten, maar wel de verplichting om verzoeker in kennis te stellen van de redenen die de bestreden maatregel hebben bepaald, in de vorm van een motivering die, zij het impliciet maar met zekerheid, een antwoord geeft op de wezenlijke argumenten van de betrokkene”⁸.

35. En dat: "de verplichting tot formele motivering waaraan het bestuursorgaan gebonden is, moet de geadresseerde van de beslissing in staat stellen de redenen daarvoor te kennen, door de motivering van de auteur duidelijk en ondubbelzinnig te maken, zodat de geadresseerde van de beslissing in voorkomend geval in het kader van een beroepsprocedure beroep kan aantekenen en de bevoegde rechter zijn toezicht daarop kan uitoefenen"⁵. De Commissie is van oordeel dat de lidstaten de verplichting tot motivering van de beslissing moeten nakomen en dat zij de bevoegde rechterlijke instantie in staat moeten stellen om de beslissing te toetsen.

36. Het is ook gebruikelijk dat "om een geïnformeerd beslissing te kunnen nemen, de bevoegde autoriteit een grondig onderzoek naar de feiten moet uitvoeren, de informatie moet verzamelen die nodig is om een beslissing te nemen en rekening moet houden met alle elementen van de zaak; deze verplichting vloeit voort uit het voorzichtigheidsbeginsel, ook bekend als de "zorgplicht"⁹.

37. Ook de controle van de wettigheid van een administratieve beslissing houdt onder meer in dat "de realiteit en de juistheid van de door het bestuursorgaan aangevoerde feiten worden geverifieerd, waarbij de rechter onderzoekt of het Beslissing gebaseerd op een motivering die niet is aangetast door een kennelijke beoordelingsfout of een kennelijke feitelijke onjuistheid"¹⁰ (en of het bestuursorgaan "een grotendeels ontvankelijke, relevante en niet onredelijke beoordeling van de aan hem voorgelegde feiten heeft gemaakt")¹¹.

38. Het gaat er ook om na te gaan of zij "feiten die niet uit het administratieve dossier blijken, niet als vaststaand heeft beschouwd en of zij in de materiële en formele motivering van haar besluit geen interpretatie heeft gegeven die gebaseerd is op een kennelijke beoordelingsfout"¹²¹³.

39. In het onderhavige geval stelt de wederpartij in de genomen beslissing o.a. dat:

- Betrokkene verklaart geen familie in België te hebben
- Hij verklaart dat hij 2 broers heeft die legaal in België verblijven
- In dit verband zou er geen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk zijn gemaakt.

40. Verzoeker lijkt geen concreet en effectief recht om te worden gehoord. Volgens de rechtspraak van de Raad van State houdt het recht om te worden gehoord in dat "de overheid, om met kennis van zaken te kunnen oordelen, een nauwgezet onderzoek naar de feiten moet verrichten, de nodige informatie moet verzamelen om een beslissing te kunnen nemen en rekening moet houden met alle elementen van de zaak". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen preciseert dat dit recht om te worden gehoord de betrokkene in staat moet stellen "op nuttige en doeltreffende wijze" alle elementen bekend te maken die zich verzetten tegen de vaststelling van de beoogde maatregel¹⁴.

41. Het recht om te worden gehoord - als het als zodanig kan worden omschreven - vond plaats in een kwestie van notulen, hij had geen voorafgaande bijstand van een raadsman; hij kreeg geen informatie over het soort beslissing dat de autoriteiten overwogen te nemen. Daarmee heeft de tegenpartij haar zorgplicht en het voorzorgsbeginsel geschonden. Op basis van de beslissing die aan verzoeker is gegeven, wijst niets erop dat hij individueel is ondervraagd, maar integendeel dat hij slechts het voorwerp was geweest van een "recht om te worden gehoord, aangevuld door het politiebureau" op de dag dat de beslissing werd genomen.

Uit artikel 6, § 1, van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 tot delegatie van bepaalde bevoegdheden aan de minister die toegang heeft tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen die onder zijn of haar bevoegdheid vallen, volgt echter niet dat "de politiezone van Dilbeek" bevoegd is voor de toepassing van artikel 7 van de wet. In de beschikking wordt niet aangegeven onder welke omstandigheden dit "recht om te worden gehoord" is gerealiseerd en of de Verzoekende partij daadwerkelijk in de gelegenheid is gesteld om bewijs te leveren tegen het voorgestelde uitzettingsbevel.

42. Indien verzoeker correct was gehoord, had hij het volgende kunnen uitleggen:

- Dat hij al sinds lange tijd een duurzame relatie heeft met mevrouw N. E. H. A. B., met de Spaanse nationaliteit
- Dat verzoeker sinds 27/11/2023 is ingeschreven in Spanje bij zijn partner, op het volgende adres: te XXXX à XXXXX XXXXX.
- Dat verzoeker en zijn partner stappen hebben ondernomen om hun duurzame relatie te registreren en dat er een verblijfsaanvraag lopende is;

43. Bovendien Hoewel het Hof van Justitie in een recent arrest heeft herinnerd dat artikel 41 van het Handvest niet aan de lidstaten is gericht, maar alleen aan de instellingen, organen en organismen van de Unie, is het echter van oordeel dat:

« Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, date en algemeen beginsel van het Unierecht is. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden¹⁵.»

44. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest C-249/13 van 11 december 2014 aangegeven dat:

« Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden [...]. Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden

gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten [...]. Vervolgens zijn de lidstaten [...] op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115 [...], verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen. Wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, dient zij dus aan de door artikel 5 van richtlijn 2008/115 opgelegde verplichtingen te voldoen en moet zij de betrokkene daarover horen [...]. Uit het voorgaande volgt dat het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord de bevoegde nationale overheid in staat moet stellen alle gegevens te verzamelen die nodig zijn om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren, opdat de betrokkene in voorkomend geval zijn beroepsrecht naar behoren zal kunnen uitoefenen [...16] »]

45. In zijn arrest C-383/13 van 10 september 2013, heeft het Hof van Justitie verklaard dat:

« [...] schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, leidt naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben [...]. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken onderdanen van derde landen elementen hadden kunnen aanvoeren die van die natuur zijn dat ze de beslissing een andere afloop had kunnen hebben

46. In het onderhavige geval zal Uw Raad vaststellen dat verweerster niet de moeite heeft genomen om verzoeker te ondervragen over de elementen van zijn concrete situatie met betrekking tot zijn persoonlijke situatie alvorens het bestreden besluit te nemen.

47. Uit het voorgaande volgt dat de verzoeker niet in staat is geweest de informatie met betrekking tot zijn gezinssituatie naar voren te brengen; in dit geval kon niet worden vertrouwd op de informatie die met name in punt 39 van dit verzoek is vermeld.

48. Zonder zich hierover uit te spreken, kan uw Raad slechts vaststellen dat verweerster het recht om te worden gehoord als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en als algemeen beginsel van het Europees recht niet heeft geëerbiedigd door verzoekster niet in de gelegenheid te stellen om vóór de vaststelling van de bestreden maatregel, die een beslissing vormt dat de belangen van verzoekster kan schaden, op nuttige en doeltreffende wijze haar opmerkingen kenbaar te maken.

49. In die omstandigheden kan redelijkwijjs niet worden gesteld dat de administratieve procedure in ieder geval niet tot een ander resultaat had kunnen leiden. Het gezinsleven is duidelijk een van de elementen die de genomen beslissing kunnen tegenwerken of de inhoud ervan kunnen beïnvloeden. Uit het voorgaande volgt dat het middel in deze zaak op het eerste gezicht gegrond is.

50. Daarom is aan de tweede cumulatieve voorwaarde voldaan.

7.3.2.3. 2de Onderdeel

51. Verzoekende partij voert het tweede middel aan op schending van artikel 8 EVRM.

52. Verzoekende partij herinnert eraan dat artikel 8 van het verdrag als volgt luidt:

« 1. Eenieder heeft het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. »

53. Het is vaste rechtspraak dat wanneer de risico's van inbreuk op het recht op eerbiediging van privé- en/of familielevens worden aangevoerd, de Raad eerst onderzoekt of er een privé- en/of familieleven is in de zin van het EVRM, vooraleer wordt nagegaan of er inbreuk is gemaakt door de bestreden beslissing. Wat de beoordeling van het al dan niet bestaan van een privé- en/of familieleven betreft, is het ook vaste rechtspraak dat uw Raad zich plaats op het moment dat de bestreden beslissing is genomen.

54. In casu dient verwerende partij aan te tonen dat zij een juist evenwicht heeft gemaakt tussen de inmenging in het privé- en gezinsleven van de Verzoekende partij en de legitieme doelstellingen die ze nastreeft.

55. Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip « gezinsleven » noch het begrip « privéleven ». De twee begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van de nationale wetgeving moeten worden geïnterpreteerd.

56. Wat het bestaan van het gezinsleven betreft, is het eerst nodig om na te gaan of een familie betrokken is. Vervolgens moet duidelijk zijn dat de persoonlijke verbinding tussen de leden van die familie voldoende intiem is¹⁸.

57. Het begrip « privéleven » wordt ook niet gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat het begrip « privéleven » een brede term is en dat het niet mogelijk is of nodig is hier een uitgebreide definitie aan te geven. Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite beoordeeld.

58. Vervolgens moet uw Raad overwegen of er sprake is van een interferentie in het privé- en/of gezinsleven. In dit verband zal uw Raad nagaan of de buitelnader voor het eerst een toelating heeft aangevraagd of als het een besluit is om een verworven verblijf te beëindigen.

59. Als het gaat om een eerste toelating, is het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van mening dat er geen inmenging is en dus niet overgegaan moet worden tot een beoordeling op grond van artikel 8, tweede paragraaf, EVRM. In dit geval is het Europees Hof voor de Rechten van de Mens echter van oordeel dat het nodig is te onderzoeken of de staat gebonden is aan een positieve verplichting om toe te staan dat men het privé- en/of gezinsleven mag onderhouden en ontwikkelen¹⁹. Dit wordt gedaan door een belangenafweging te maken. Indien deze belangenafweging laat zien dat de staat aan een dergelijke positieve verplichting is gebonden, is er een schending van artikel 8 van het EVRM²⁰.

60. In het geval van een besluit om een verblijf te beëindigen, erkent het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er sprake is van een inmenging en moet bijgevolg rekening gehouden worden met de tweede paragraaf van artikel 8 EVRM. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dat wordt gewaarborgd in artikel 8 EVRM is niet absoluut. Het kan in feite door de lidstaten worden omschreven binnen de grenzen die in voornoemd lid zijn vastgelegd. Derhalve is inmenging door een overheidsinstantie toegestaan mits het voorzien is bij wet, of geïnspireerd is op een of meer van de legitieme doelstellingen vermeld in §2 van artikel 8 EVRM en het noodzakelijk is voor een democratische samenleving. In de laatstgenoemde context is het aan de bevoegde overheid om aan te tonen dat het zich bezighoudt met het zoeken van een juiste balans tussen het doel en de ernst van de inbreuk.

61. Gezien het feit dat de eisen van artikel 8 EVRM, zoals alle overige bepalingen van het verdrag, zijn van de orde van de garantie en niet van de eenvoudige goede wil of praktische regeling²¹ enerzijds, en het feit dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15 december 1980²², anderzijds, komt het toe aan de administratieve overheid; alvorens het een besluit neemt, een grondig onderzoek te verrichten van de oorzaak, in functie van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

62. In casu is het de tegenpartij aangewezen om aan te tonen dat zij een juist evenwicht heeft gemaakt tussen de inmenging in het privéleven van de Verzoekende partij en de legitieme doelstellingen die ze nastreeft.

63. Uw Raad zal vaststellen dat in het onderhavige geval de verweerder zich niet heeft uitgesproken over het feit dat het de juiste balans heeft gemaakt tussen het nagestreefde doel en de zwaarte van de inbreuk op het recht van de Verzoekende partij om het privéleven te respecteren. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de tegenpartij dit aspect van de zaak in overweging heeft genomen in het kader van artikel 8 van het Verdrag.

64. Uw Raad zal opmerken dat de bestreden beslissing op geen enkele manier aantoont dat de verwerende partij inderdaad de in deze bepaling opgelegde evenredigheidsanalyse heeft uitgevoerd. Hoewel de partner van verzoeker in Spanje woonachtig is, dient er alsnog worden opgemerkt dat de bestreden beslissing een inmenging van het gezinsleven van verzoeker betreft. Verzoeker zal immers niet in de mogelijkheid zijn om terug te keren naar zijn partner in Spanje, alwaar hij woonachtig is en alwaar een procedure lopende is.

65. Uit het voorgaande volgt, dat het tweede middel gegrond is binnen de grenzen die hierboven zijn omschreven en genomen in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM, en het vervolgens een vernietiging van de bestreden beslissing rechtvaardigt.

66. Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, moet hij, gelet op de omstandigheden van de zaak, eerst met voldoende nauwkeurigheid het bestaan van het privé- en gezinsleven waarop hij zich beroept en de wijze waarop de bestreden beschikking is geschonden, vaststellen.

67. Ten slotte volgt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de familieband tussen echtgenoten of partners moet worden verondersteld²³. In dit geval is het belangrijk eraan te herinneren dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat de familieband tussen de partners wordt verondersteld²⁴.

68. In dit geval zal uw Raad er rekening mee houden dat de familieband wordt vastgesteld door de neergelegde stukken. Het bestaan van een gezinsleven van hun kant kan dus worden verondersteld.

69. De wederpartij kon echter niet stellen dat de bestreden beslissing geen schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Het was daarom op zijn minst de taak van verwerende partij om de situatie zorgvuldig te onderzoeken en de betrokken belangen met elkaar in evenwicht te brengen. Vooral omdat de Verzoekende partij een relatie heeft met een unieburger die hem kan toelaten tot een onbeperkt verblijf in België en/of Spanje, bij wie hij woont. Op geen enkel moment in haar beslissing legt de tegenpartij uit hoe de genomen beslissing verenigbaar is met het recht van de Verzoekende partij op eerbiediging van het gezinsleven en noodzakelijk is in een democratische samenleving, aangezien de Verzoekende partij geen

enkele handeling heeft verricht die in strijd is met de openbare orde. Voorts heeft de wederpartij, door verzoeker niet te ondervragen en door niet uit te leggen waarom zij dit niet heeft gedaan, haar motiveringsplicht en de doeltreffendheid van het recht om te worden gehoord geschonden.

70. Uit de motivering van het besluit tot uitzetting en het besluit tot afwijzing blijkt echter niet dat verweerster een juist evenwicht wilde vinden tussen het nagestreefde doel en de ernst van de inbreuk, of dat zij de in het geding zijnde belangen heeft afgewogen, gelet op het gezinsleven van verzoeker in België. Evenmin wordt uitgelegd hoe verzoeker zijn gezinsleven vanuit Irak zou kunnen uitoefenen wanneer hem ook op de hoogte heeft gesteld van een inreisverbod.

71. Bovendien heeft de Raad van State²⁵ onlangs geoordeeld: "Noch artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, noch artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG kan artikel 8 van het EVRM buiten toepassing laten. Bij het nemen van een terugkeerbesluit moet de verzoeker zich er dus van vergewissen dat hij niet alleen voldoet aan artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, maar ook aan artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het is derhalve de taak van de Commissie om het recht op eerbiediging van zowel het gezinsleven als het privé-leven, zoals vastgelegd in bovengenoemd artikel 8, te eerbiedigen.

72. . Dat de zorgplicht, waarvan de schending in het middel wordt aangevoerd, deel uitmaakt van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en autorité verplicht tot een grondig onderzoek van de feiten, het verzamelen van de informatie die nodig is voor de besluitvorming en het in aanmerking nemen van alle elementen van het dossier, zodat zij met volledige kennis van zaken en na een redelijke beoordeling van alle elementen die nuttig zijn voor de oplossing van de betrokken zaak, haar beslissing kan nemen. het beginsel audi alteram partem en het algemene beginsel van het door het recht van de Unie gewaarborgde recht om te worden gehoord, die beide in het middel worden aangevoerd, hebben dezelfde inhoud: zij garanderen eenieder op mogelijkheid dat hij tijdens de administratieve procedure en vóór de vaststelling van elk besluit dat zijn belangen kan schaden, op nuttige en doeltreffende wijze zijn standpunt kenbaar maakt en een tweeledig doel nastreeft, namelijk enerzijds autorité in staat stellen met volledige kennis van zaken een besluit te nemen - en zich aldus volledig van de zorgplicht te kwijten - en anderzijds de kiezer in staat stellen zijn standpunt kenbaar te maken, gelet op de ernst van de maatregel die hij op autorité bereid is te nemen.

73. In het onderhavige geval kan niet worden betwist dat de genomen maatregel, voor zover deze de verzoeker verplicht het grondgebied te verlaten, de belangen van de belanghebbende ernstig schaadt, zodat het recht om te worden gehoord moest worden geëerbiedigd. Bij lezing van het administratieve dossier blijkt echter dat redelijkerwijs niet kan worden betwist dat verzoekster niet in de gelegenheid is gesteld om vóór de uitvaardiging van het bevel om het beoogde grondgebied te verlaten, haar standpunt kenbaar te maken over de factoren die de uitvaardiging van het bevel in de weg zouden staan, hetzij principieel, hetzij in verband met de wijze van uitvoering ervan. Wat meer bepaald het door verzoeker aangevoerde gezinsleven betreft, kan verweerster zich niet beroepen op het feit dat zij zich niet heeft beroepen in het kader van een ad hoc verzoek voordat de bestreden maatregel werd genomen, om haar verplichting tot eerbiediging van het recht om te worden gehoord van de vreemdeling ten aanzien van wie zij overweegt een verwijderingsmaatregel te nemen, niet na te komen, aangezien artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 haar uitdrukkelijk verplicht bepaalde elementen in aanmerking te nemen bij het nemen van een dergelijke beslissing. Dat is des te meer het geval omdat verzoeker in het onderhavige geval stappen heeft ondernomen om haar situatie te regulariseren in Spanje en in afwachting is van een beslissing.

74. Bovendien impliceert de eerbiediging van het recht om te worden gehoord, indien zij vereist dat verzoeker haar standpunt kenbaar maakt, als consequentie daarvan ook dat zij de door verzoeker aangevoerde feiten in aanmerking neemt, al was het maar om deze af te wijzen. In de onderhavige zaak heeft verwerende partij weliswaar geen rekening gehouden met de gezinssituatie van verzoeker, maar heeft hij zich gebaseerd op onvolledige en onjuiste informatie over met name de verblijfsstatus van verzoeker en zijn gezin en is hij derhalve niet in staat geweest een behoorlijke belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM. Bovendien is de gevolgde redenering in ieder geval gebaseerd op een onjuiste opvatting van de verplichtingen die voortvloeien uit de naleving van artikel 8 van het EVRM, waarbij het bestaan van een gezinsleven kennelijk wordt beperkt 27.

75. Dat een dergelijke redenering volledig voorbijgaat aan het belang van het gezinsleven van verzoeker. Het bestreden besluit is in strijd met artikel 74/13 van de wet, artikel 8 van het EVRM en de artikelen 7 en 24 van het Handvest, door hier geen rekening mee te houden.

76. In het licht van het voorgaande betoogt verzoeker dat verweerster de zaak niet grondig heeft onderzocht in het licht van de omstandigheden waarvan zij op de hoogte was of had moeten zijn ten tijde van de bestreden beslissing en dat de gestelde schending van artikel 8 van het EVRM in dit verband dus op het eerste gezicht gegrond moet worden geacht.

77. Dat het middel serieus is en gegrondvest in zijn derde tak;

78. Bovendien heeft de Raad van State onlangs besloten dat: « Ni l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, ni l'article 5 de la Directive 2008/115/CE ne peuvent rendre inapplicable l'article 8 de la CEDH. Lorsque le requérant adopte une décision de retour, il doit donc veiller à respecter non seulement l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 mais également l'article 8 de la Convention de Sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Il lui appartient dès lors de respecter le droit au respect tant de la vie familiale que de la vie privée consacrée par l'article 8 précité » 28.

79. Uw Raad zal vaststellen dat in het onderhavige geval de verweerder zich niet heeft uitgesproken over het feit dat het de juiste balans heeft gemaakt tussen het nagestreefde doel en de zwaarte van de inbreuk op het recht van de Verzoekende partij om het gezins- en privéleven te respecteren. Uit de bestreden beslissing blijkt onvoldoende dat de tegenpartij dit aspect van de zaak in overweging heeft genomen in het kader van artikel 8 van het Verdrag.

80. Uw Raad zal opmerken dat de bestreden beslissing op geen enkele manier aantoont dat de verwerende partij inderdaad de in deze bepaling opgelegde evenredigheidsanalyse heeft uitgevoerd.”

2.2.2. Verzoeker zet het middel aan met een uitgebreide theoretische uiteenzetting van de door hem aangevoerde rechtsregels en jurisprudentie. Verzoeker geeft hiermee blijk van een grondige kennis van de relevante regelgeving, zodat de Raad ermee kan volstaan naar verzoekers uiteenzetting te verwijzen.

Waar verzoeker *in concreto* aanvoert dat hij niet naar behoren werd gehoord, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker werd gehoord door de politie van Dilbeek op 13 juni 2023. Verzoeker voert aan dat hij geen raadsman had en dat hij niet op de hoogte werd gebracht van de beslissing die werd overwogen. De Raad merkt op dat verzoeker werd aangetroffen in een situatie van zwartwerk, dat te zijnen aanzien reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden genomen en dat verzoeker nadien naar Spanje reisde om er een verblijfsaanvraag in te dienen. Deze gegevens wijzen er op dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij enige notie heeft van de verblijfssituatie waarin hij zich bevindt. Daarnaast merkt de Raad op van een normaal zorgvuldig persoon, bij de uitoefening van een wederkerig recht, zoals *in casu* het zich naar een ander land verplaatsen om er arbeid te verrichten, kan worden verwacht dat deze zich inlicht over de verblijfsvoorwaarden die op hem van toepassing zijn. Dat verzoeker zich, op het ogenblik dat hij werd gehoord door de politie, niet bewust zou zijn geweest van de irreguliere verblijfssituatie waarin hij zich bevond en de mogelijke gevolgen daarvan, acht de Raad niet aannemelijk. Verzoeker wordt dan ook niet bijgetreden waar hij betoogt dat hij niet voldoende op de hoogte werd gesteld van de gevolgen van de voorgenomen beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat de politie niet bevoegd is voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig van artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009, merkt Raad op dat *in casu* niet is betwist dat de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegde ambtenaar. Dat het de politie was die verzoeker in dit verband heeft gehoord, houdt niet in dat de bestreden beslissing behept zou zijn met een gebrek of dat verzoeker niet de gelegenheid heeft gehad alle nuttige gegevens aan te brengen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13 juni 2024 ten aanzien van de politie de volgende verklaringen aflegde:

“- Kan u zeggen sinds wanneer u in België bent en zo ja de datum vanaf op te geven?

- Nee.

- Is er een reden waarom u in België bent en zo ja wat is dan die reden?

- Ja. Wil bij familie blijven

- Hebt u in België of in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) aangevraagd?

- Nee.

- Is er een reden waarom u niet terugkeerde naar uw herkomstland/het land waar u een internationale bescherming (asiel) vroeg? Indien asiel werd aangevraagd gelieve dan het land op te geven.

- Ja. Ik wil bij mijn familie blijven

- Werden uw vingerafdrukken reeds in een ander Europees land genomen? Nee.

- Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of om terug te keren naar uw herkomstland? Zo ja, welke ziekte?

- Nee.

- Heeft u een partner met wie u een duurzame relatie heeft en/of kinderen in België?

- Nee.

- Heeft u familie in België? Zo ja, wie?

- Ja. Neef, verder wegens moeilijke communicatie geen idee

- Heeft u familie in uw herkomstland?

- Ja.

- Is betrokkene slachtoffer van een misdrijf?

- Nee.

- Dient betrokkene een klacht in?

- Nee.

- Betrokkene verklaart bij zijn familie te willen blijven die in België gevestigd zijn.”

Hieruit blijkt dat de vraagstelling aan verzoeker verliep overeenkomstig het “formulier ter bevestiging van het horen van een vreemdeling” dat zich in het administratief dossier bevindt. Verzoeker werd ondervraagd over het doel en de omstandigheden van zijn verblijf in België, mogelijke redenen die zich verzetten tegen een terugkeer, zijn gezondheidstoestand en de aanwezigheid van familie. Er kan bezwaarlijk worden

voorgehouden dat deze vraagstelling voor verzoeker niet duidelijk zou zijn geweest. Verzoeker verklaarde geen duurzame relatie of kinderen in België te hebben. *In fine* verklaarde hij nog bij zijn familie in België te willen verblijven. Er blijkt dus niet dat verzoeker melding maakte van een duurzame relatie met een Spaanse burger.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift stukken waaruit moet blijken dat hij op grond van een duurzame relatie een verblijfsaanvraag heeft ingediend in Spanje. Uit de voorgelegde stukken kan echter worden afgeleid dat een verblijfsaanvraag werd ingediend en dat hiervoor een recht werd betaald. Er kan echter niet uit worden afgeleid welk gevolg aan deze aanvraag werd gegeven, noch of verzoeker in het bezit werd gesteld van een voorlopig verblijfsdocument door de duur van het onderzoek van zijn aanvraag. Ter terechtzitting erkent de advocate van verzoeker hierover geen verdere informatie te hebben.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bij het nemen van de bestreden beslissing nagelaten werd rekening te houden met bepaalde aspecten van de zaak.

2.2.3. Waar verzoeker in een tweede middelonderdeel de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand verblijfsrecht in hoofde van verzoeker. De zaak dient dan ook te worden beschouwd als een situatie van eerste binnenkomst of toelating op het grondgebied. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Verzoekers betoog bevat geen elementen die verhinderen dat zijn recht op gezinsleven in het land van herkomst op een normale en effectieve manier kan worden verdergezet. Evenmin zet hij uiteen waarom de bestreden beslissing er toe zou leiden dat verzoeker zijn gezinsleven in Spanje niet zou kunnen uitoefenen.

Het middel is niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat geen ernstig middel werd aangevoerd volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERDOODT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERDOODT

C. VERHAERT